

„A, tako,“ zagrmi atej nad menoj.

„Saj sem mislil že snoči povedati mami,“ se opravičim jaz z jokavim obrazom.

„In ti si bila tudi zraven,“ je zavpil atej nad Slavko.

„Tonček je začel,“ me zatoži Slavka.

„Ne, atej; Slavka je začela prva dolbsti,“ sem zvrnil krivdo na Slavko.

„Za kazen ne dobita nobenega pirha več,“ odloči atej. „Z brezovko bi vaju kaznoval; a je danes preveč velik praznik. Na peč v kot oba, kujona!“

Hočeš, nočeš, moraš — in šla sva na peč. Ostali pa so se gostili pri mizi. Gnjat je zadišala tako vabljivo na peč; todaokusila je midva nisva tisti veliki dan. Le repnih olupkov sva nekaj dobila, ker jih moraokusiti vsa družina. In v vsaki hiši jedo pri nas na Veliko noč take olupke, da se vsak spominja Velike nedelje, ko se praznuje po širnem svetu Kristusovo vstajenje.

Te repne olupke nazivajo pri nas „alelujo“.

O sv. Telesu.

Kakor veliko usmiljeno oko, polno odpuščanja in milosti, je pogledalo nebo, in zvonovi so se zazibali morda od angelskih rok in so zapeli tako veličastno in svečano, kot bi klicali in vabili v nebesa: „Poglej, Gospod, v svojem velikem usmiljenju na zemljo, na človeka in ne šteje njegovih grehov!“

V lahnem vetru so zaplapolala rdeča bandera, v solncu so zalesketali zlati križi na njih, da si moral zatisniti oko, če si se ozrl vanje. Uvrstili so se ljudje, odkritih glav, svečanih in radostnih obrazov, z velikim upanjem v srcu so se uvrstili v procesijo, da bi spremili Gospoda nebes in zemlje, ki bo šel danes vun čez polja, da bi ga prosili blagoslova za setve, da bi ga prosili milosti in usmiljenja dušam: „Poglej, Gospod, v svojem velikem usmiljenju na njive, poglej na nas in ne šteje naših grehov!“

Že se vije izprevod iz vasi, že je krenil na pot, ki pelja med njive. Tu vidiš, kakor bi bil zbran naš narod in bi spremljal Gospoda po svoji domovini.

Zbrali so se starčki, upognjeni od teže let, zgubanih obrazov, ovenelih lic. Zbrali so se, o Gospod, da Te spremijo čez polja, v katera so vtaknili svoje moči, morda zadnjič. Mnogo so trpeli, mnogo bridkega so užili v boju za vsakdanji kruh, a vedno so se spominjali Tebe, vedeli so, da Ti, ki pošiljaš hudo, daješ še v mnogo večji meri dobrote. Vedeli so to, zato je bilo trdno njih upanje, izvirajoče iz trdne vere, in vroča je bila njih ljubezen, izvirajoča iz vere in upanja. Zato, o Gospod, ne glej na njihove napake. Saj te niso žalili namenoma, ampak iz slabosti in morda le iz

Hvalite Gospoda!

nepremišljenosti in mladeniške lahkorniselnosti. Poglej, kes je v njihovih srcih in veliko oživljajoče zaupanje. Zato jih ne zavrzi, o Gospod, v svojem obilnem usmiljenju!

Zbrale so se ženice, slabotne in sključene, zbrale so se, da Te poprosijo milosti zase in za svoje. Mnoge skrbi pri vzgoji otrok so jih sključile, mnoge prevare morda so jim začrtale globoke brazde v nekda jсна lica in so jim pobelile nekda črne lase. O Gospod, poglej jih z milostnim očesom. Vzgojile so verne sinove in hčere, dasi morda kaj opustile, ker so preveč ljubile svoje otroke. Odpusti jim ta greh, storjen je bil iz ljubezni, in kako je človek slab, veš Ti bolj kot človek sam.

Poglej, o Gospod, može in žene! V moči let, a tudi v oblasti najtežjih skrbi. Poglej jih može v borbi za vsakdanji kruh; in če jih postaviš na poizkušnjo, o Gospod, in je ne prenašajo dovolj močno, odpusti jim. V globini svoje duše ne čutijo in ne mislijo malodušne besede, ki jo izgovorijo. In, o Gospod, če jo čutijo, je izgovorjena iz bridkosti in je bolj prošnja, da bi jim Ti pomagal, kakor pritožba. Poglej, o Gospod, matere! Okrog njih se zbira deca, ogenj v očeh, v srcih še žar nedolžnosti — a razposajena in poredna. Daj moč ženam, da bodo vzredile in vzgojile to deco krepko, da bo stala močna v borbi življenja, da bo stala vedno pod tvojo zastavo v milosti križa. In odpusti jim, če včasih morda zanemarijo vzgojo. Poglej, kliče jih njiva, trata, kliče jih delo, in človek je slab in skrbi za kruh so težke, posebno če še otroci kličejo „mama, kruha“, a kruha ni. Poglej, Gospod, na nje, ne šte j njihovih napak in daj jim moči v svojem velikem usmiljenju!

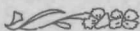
Poglej, o Gospod, na mladino! Tej daj moči, tej daj volje, trdne in neomahljive! Kako nevarna so pota, kako vabljive so napačne steze in kako lahkorniselna in omahljiva je mladost! Gospod, daj ji milost, saj veš, da hrepeni k Tebi, a svet jo vabi od Tebe in svet je tako zapeljiv. In če je ta ali oni morda že zašel, Gospod, pripelji ga nazaj, kakor dobri pastir izgubljeno ovčico, ki je begala in iskala prave poti, a je ni našla, dokler ni zaslišala vabečega glasú pastirjev!

Prav okrog Tebe, Najsvetejši in Najmogočnejši, se je zbrala deca v belih oblačilih in z nedolžnimi srci. O Gospod, spomni se, kako si rekel, ko si še kot človek hodil po zemlji in iskal duš: „Pustite malim k meni priti . . . Gorje mu, kdor pohujša katerega izmed teh malih!“ Spomni se, Gospod, teh Svojih besed in varuj jih, nedolžna srca, varuj jih pred strastmi in daj da bodo iz njih zrastli močni možje in žene, ki bo v njih srcih zapisano Tvoje ime, ki se bo na njih obrazih bralo zaupanje v Tvojo moč, in ki se bo njih volja podvrgla vsaki Tvoji zapovedi. Poglej jih, o Gospod, in ta pogled naj bo milost in moč, ki jih bo spremljala vedno in povsod!

Poglej, o Gospod, tudi na ta polja, objeta od solnčnih žarkov, poglej na vso našo domovino, na ves naš narod in ga blagoslovi! Koliko je trpel ta narod! Spomni se na turške boje, o Gospod, ko je branil svojo vero, ko je branil Tvoj sveti križ proti nevernikom, ko je branil deželico, ki si mu jo podelil Ti. Mnogo je trpel, a vedno je zaupal vate in to zaupanje in

trdna vera sta ga ohranila v velikem trpljenju, ki ga je moral prestati ta mali narod. Blagoslovi ga, o Gospod, ohrani ga in daj, da bo ohranil sveto vero, trdno in neomajano, daj, da bo sreča prebivala v naši domovini, sreča, ki izvira iz trdne vere, močnega zaupanja, vroče ljubezni do Tebe in mirne vesti. Daj, da bodo tudi enkrat peli našemu narodu zvonovi tako zmagoslavno, kot pojejo danes, in da bodo tudi njega klicali v nebesa.

Bogumil Gorenjko.

Do Jordana in Nila.

(Nadaljevanje.)

Potem ko smo si ogledali vsaj poglavitne znamenitosti svetega mesta Jeruzalema, naj vas zdaj popeljem v jeruzalemsko okolico: na kraje ki so vam znani iz svetopisemskih zgodb.

Krenimo najprej iz Jeruzalema proti zahodu po široki cesti! Seveda si ne smete misliti palestinskih cest takih, kot so n. pr. naše, ki so nekatere gladke in ravne kot miza. Ampak predstavite si — kadar govorim o veliki cesti — že še široko, toda razdrto cesto — kot so n. pr. naši hribovski kolovozi. Toda cesta, na katero zdaj krenemo, ni ravno med najslabšimi; vendar ga pa nima para med našimi. Ko korakamo po tej nalahko napeti cesti kaki dve uri, se nagnemo v položnem klancu navzdol, in pred nami se pokaže prijazna dolinica, nekake gorske neške. Skoro največ zelenja bodisi drevja ali sočivja, smo dobili v tem kraju, ki ga zadostno napaja bister potoček, izvirajoč v kotu dolinice. Nazivajo ga Marijin studenec. Že ime „Marijin studenec“ nam naznanja, da je ta kraj v zvezi z Marijo. In res je bila Marija tu nekaj mesecev, ko je prišla obiskat svojo teto Elizabeto. „Ain Kârim“ se imenuje danes ta kraj, in je bil domovina duhovnika Caharije in njegovega sina Janeza Krstnika. Od tu je hodil Caharija, kadar je prišla vrsta nanj, zažigat kadilo v tempelj Gospodov v Jeruzalem. Znano vam je, da se mu je nekoč prikazal nadangel Gabriel, ki mu je obljubil sina. Imenuje naj ga Janez, in veste tudi, da Caharija tega ni hotel verjeti in da je dobil kazen. Bil je nem, dokler se ni to zgodilo.

Dve znameniti mesti se kažeta v tem kraju. Na južnem brežičku dolinice stoji cerkvena na kraju, kjer je pozdravila Elizabeta Marijo kot mater Gospodovo, ko jo je prišla obiskat iz tri dni oddaljenega Nazareta. Na onem kraju je zapela Marija ono veličastno pesem: „Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju.“ Zatopili smo se v one trenotke, ko so pevci na tem pomenljivem kraju zapeli to pesem.

„Od zdaj me bodo srečno imenovali vsi rodovi,“ je pela Marija dalje. Pač je videla v duhu tudi naš slovenski rod, ki je prihitel na ta kraj, da jo tudi tu povišuje in blagruje, kjer je ona o sebi zapela te preroške besede. V tej cerkvici se zajema tudi iz studenca, iz katerega je pila gotovo